

ligt, at denne Organisation fik en Mulighed for at komme ind under Arbejdsløshedslovgivningen. Dette er nu sket, og vi er i Modsætning til den sidste ærede Taler i særlig Grad tilfredse med denne Ændring.

Ændringsforslag Nr. 29 til § 17, der skarpere end den nugældende Lov præciserer, hvilken Løn en Arbejder skal være pligtig at tage Arbejde til, kunde vi have ønsket formuleret paa en noget anden Maade. Det foreslaas i dette Ændringsforslag, Nr. 29, at Ordene skal være saaledes: „den Timeløn, der i Henhold til Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere er fastsat for tilsvarende Arbejde“. Vi mener, at denne Formulering kan give Anledning til visse Fortolkninger, og der blev derfor stillet Forslag i Udvalget om, at der skulde staa anført, at det skulde være den overenskomstmæssigt fastsatte Mindstebetaling, som anvendtes i Praksis. Men der viste sig ikke den fornødne Tilslutning til dette Forslag. Vi beklager det, men tager Ændringsforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger.

Fra Forhandlingerne ved dette Lovforslags første Behandling vil det erindres, at der fra vor Side blev fremsat Ønske om, at hele Arbejdsløshedsfonden blev ophevet eller i hvert Fald ikke fortsat kom til at eksistere under den Form, under hvilken den hidtil har virket. Paa dette Punkt har der været vist Imødekommenhed fra Regeringspartiets Side. Det ærede Medlem Hr. Einer Jensen benyttede her den Vending, at vi havde tvunget Venstre til at fravige de Anskuelser, dette Parti hidtil havde haft. Det er nu saadant et forfærdelig fælt Ord: „tvunget“. Vi har ikke tvunget Venstre, vi har ført en fri Forhandling. Vi har ikke kunnet opnaa alt, hvad vi ønskede, og Venstre har heller ikke kunnet opnaa alt, hvad det ønskede.

Vi er tilfredse med, at Arbejdsløshedsfonden nu bliver ordnet paa den Maade, at Arbejdsgivernes Bidrag forventelig i Løbet af tre Aar helt vil kunne ophøre. Jeg har tidligere pointeret og gentager, at jeg ikke deler den Anskuelse, at Arbejdsgiverne er pligtige ud fra en naturlig Betragtning at yde noget Bidrag til den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse. Den ekstraordinære Arbejdsløshed er ikke et Produkt, der er fremkaldt ved Arbejdsgivernes Virksomhed; det er helt andre Momenter, der her har Betydning, og jeg finder fortsat, at det savner fornuftigt Grundlag ensidigt at lægge Ansvaret for den ekstraordinære Arbejdsløshed i det store og hele paa Arbejdsgiverne.

Efter det foreliggende Ændringsforslag skal Arbejdsgivernes Bidrag bortfalde, naar Fonden har naaet en Størrelse af 12 Mill. Kr.

Jeg vil i denne Forbindelse pege paa Ændringsforslag Nr. 40, hvori der staaar, at naar Fondens Midler har naaet disse 12 Mill. Kr., bortfalder Arbejdsgivernes Bidrag, og saa føjes der til: „Ved Opgørelse af Fondens Beholdning i Henhold til nærværende Bestemmelse vil Fondens udestaaende Fordringer være at ansætte til deres Værdi i Handel og Vandel, for noterede Værdipapirers Vedkommende til deres sidst noterede Kursværdi.“ Vi har fra vor Side forstaaet denne Bestemmelse saaledes, at udestaaende Fordringer vel skal ansættes til deres Værdi i Handel og Vandel, men ikke som en egentlig Handelsvare. Det er en af Fondens Opgaver at udlaane Midler til Arbejdsløsheds-kasser, der er i øjeblikkelige Vanskeligheder. Men det er betonet, at der skal gives betryggende Kaution i saa Henseende, og for saa vidt dette Krav er opfyldt — og jeg mener, at det maa og bør opfyldes — vil efter vor Mening Fondens udestaaende Fordringer være at ansætte til Pari. Den efterfølgende Bestemmelse om, at de noterede Værdipapirer ansættes til Kursværdien, kan kun have den Hensigt at markere, at der for disse Papirers Vedkommende gør sig noget særligt gældende. Men udestaaende Fordringer hos Arbejdsløsheds-kasserne, maa vi fastholde, har det været Meningen efter Lovforslaget i al Almindelighed at sætte til Pari.

I Forbindelse med Ændringen af Arbejdsløshedsfonden staaar Oprettelsen af de saakaldte Krisefonds i Tilknytning til de enkelte Kasser. Det er en gammel Tanke hos os, der her har fundet Udtryk, om end i en noget modificeret Form. Vi har tidligere selvstændigt, baade i dette og det andet høje Ting, fremsat Forslag om Krisekasser. Man har nu fundet en Form, der kaldes Krisefonds, men som i Realiteten dækker det samme, som var tilsigtet med Krisekasser.

Jeg skal endnu nævne Ændringsforslag Nr. 41. Indenfor de anerkendte Arbejdsløsheds-kasser findes der en Række Foreninger, Kasser, Forsikringer, eller hvad man nu vil kalde det, der yder de paagældende en vis Understøttelse i Tilfælde af Arbejdsløshed. Disse forskellige Kasser med videre har navnlig fundet Tilslutning i Funktionærkredse, og det er da af disse Kasser blevet gjort gældende — og med megen Ret —, at der var noget vist urimeligt i, at disse Kasser, der ikke af det offentlige fik noget Tilskud til deres ordinære Understøttelser, i Tilfælde af, at de ydede ekstraordinære